

Krigsforbryderen i kolonihaven

"Europæerne" er et stykke debatteater, der får os til at lytte og tænke. -- Foto: Per Morten Abrahamsen.

1. november 2005, kl. 1:01
Af Rikke Rottensten

TEATER Historien gentager sig i Tue Bierings vedkommende debatforestilling "Europæerne"

Der er langt fra kolonihaven til krigen. Eller er der? Det sætter instruktøren Tue Biering spørgsmålstejn ved med forestillingen "Europæerne"

Man går ikke fra Tue Bierings forestilling "Europæerne" med en fast følelse af, hvem man er som europæer. Med en forankret identitet. Men det er også et rigeligt stort forlangende af en teaterforestilling.

Oven på en underkendt traktat, bølgende tilslutning til EU's projekter og en stadig stærk debat om Tyrkiets eventuelle optagelse i fællesskabet. Man går derfra med en følelse af at krigen som løsningsmodel, den har hele Europa tilfælles. Sammen med en historie. Der gentager sig i mildere form.

For måske slår krigsherrer ikke deres børn ihjel selv for at få vind i sejlene og sejren, som Agammenon gør det med Ifigenia. Men det kræver stadig menneskelige ofre at vinde en krigssejr. Og vist er det ikke katolikker, der skal kæmpes imod i dag som i August Strindbergs "Gustav Adolf", men en hel del af retorikken virker bekendt fra det moderne politiske liv.

Tue Biering har nemlig sat forestillingen om europæerne og deres krigshistorie sammen af en række klassiske stykker: fra de græske dramaer over Shakespeare til Fernando Arabal. For at runde det hele af med bidder af den debat, der rejste sig efter tidligere minister Anita Bay

Bundegaard pegede på, at fattigdomsflygtninge vil søge mod Europa. Bidder som munder ud i Slobodan Milosevics forsvarstale til Krigsforbryderdomstolen i Haag. Vi tvinges til at høre på Milosovic, så længe at publikum begynder at vride sig lidt på stolene.

Monotont men ihærdigt vedvarende kører Morten Eisner på med sine indvendinger fra det glasbur, der faktisk er en rigtig dansk familieudestue i hyggeligste overmøblerede stil. Krigsforbryderen i den danske kolonihave. Er det en helt umulig tanke? Det var det jo også for jugoslaverne – før krigen. For hvis der er noget Tue Biering gør ved at sætte forestillingen op på rullegræs, med udestue, Webergrill og børnebadebassin, så er det at sætte almindeligheden, pænheden, civilisationen alvorligt i spil. Hvornår krakelerer den?

Hvert skift mellem stykkerne indledes helt hyggeligt. Krigsherrerne, der går og griller, men minutter efter får bøfferne selskab af Ifigenias hjerte på grillen, så hele salen er oset til. Familieskovturen ud til datteren ved fronten, der for alvor bliver absurd, da forældrene i hyggeligt matchende fritidssæt får skærpet appetitten ved at skubbe hende længere og længere ud i en umenneskelig, forrået behandling af en krigsfange, mens de nipper rødvinen og bryder brødet.

Det er klart debatteater, men kunstnerisk intelligent drejet ved at bruge de klassiske tekster til at få os til at lytte og tænke. Og så er det både vanvittig underholdende og sikkert spillet af Morten Eisner, Mads Wille, Helle Fagralid, Kristian Holm Joensen og ikke mindst Lars Mikkelsen og Ditte Gråbøl, der i flere scener er forrygende pragtfulde som harmoniske, halvfordrukne ægtepar med betændte handlingsmønstre.

Europæerne. Iscenesættelse og ide: Tue Biering. Scenografi: Christian Friedländer. Musik: Mikkel Hess. Det Kongelige Teater i Turbinehallerne. Til den 10. december.

kultur@kristeligt-dagblad.dk (mailto:kultur@kristeligt-dagblad.dk)